

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 198.

Tiende Session.

49de Møde.

Tirsdagen den 8de December.

(Fortsat.)

Æscherning: Efterat denne Sag er bragt herind i Thinget, forekommer det mig at være vanskeligt at lade den falde aldeles til Jorden uden at gaae nærmere ind paa den, end skeet er i dette Dieblik. Det forekommer mig, at vi i dette Dieblik kun ere komne saa vidt, at der er sagt os, at vi ved de Midler, som staae til vor Raadighed, Intet kunne udrette, men at ende Sagen paa et saadant Standpunkt, troer jeg, kun vilde være at have bragt den ind i Thinget, for at fremkalde en endnu større Uro og Mistillid end den, der allerede er tilstede. Det er ikke os givet ved Hjælp af de Oplysninger, hvoraaf vi ere i Besiddelse, at kunne sige, hvorvidt det her omtalte Dresfundsfond til en bestemt given Tid og paa en virkelig nyttig Maade kunde have været bragt herind i Landet, og hvorvidt det kunde have fotebygget den nuværende Kristis; det er ikke nok at vide, at der er et saadant Fond, men for at vide, hvorvidt vi kunne kræve af Regjeringen, at den skal gjøre alvorlige Bestræbelser for at komme til at benytte det paa en saadan Maade, maatte vi tillige vide, om ikke Statskivet i en endnu højere Grad bliver tilstedsat ved en saadan hurtig, paatrængende Afbenyttelse. Vi skulle vel lægge Mærke til, at der paa Dresfundstolden og, som en Arvepart, ogsaa paa Dresfundsfondet hviler en Forpligtelse til Betaling af en vis Gjæld, og naar altsaa Dresfundsfondet skulde kunne faae nogen saadan speciel Anvendelse, maatte Kon-

geriget træde imellem, og saa at sige stille sig selv som Pant for den Anvendelse, der blev givet en Deel af dette Fond; det var idetmindste Pant for Pant, som ikke kunde udskydes. Det vilde have fremmet Sagen i en ganske overordentlig Grad, om det ærede Medlem, der har indbragt Spørgsmaalet, og som har en langt større Indsigt i Sager af denne Natur, end — jeg troer ikke, jeg træder Noget for nær ved at sige, — Nogen af os Andre, og som i det Hele har en stor Opfindsomhed netop i Sager af denne Art, ved Siden af dette maaskee ubrugelige Apparat, som han foreslog, endnu havde henvist til et andet, som maaskee kunde have været mere brugeligt. Men for at kunne faae en Idee om, hvad der kunde være brugeligt, maatte man nøie kjende, hvad der savnes; — hvad vi Alle vide, er ganske vist det, at Ingen vil betale, at Ingen kan betale, og at Alle fordre Penge, men hvorfor det er saaledes, og hvorfor det netop nu er saaledes, det er jo netop det, som vi mindre kjende. Jeg troer, det ærede Medlem fremfor nogen Anden vil indrømme mig, at der ikke her i Landet kan opbringes i Mynt de Bærdier, som nu bringes frem og fordres liqviderede, og han har selv erkjendt det, idet han har sagt, at der i de Forretninger, som foreligge, og som i dette Dieblik tynde paa Circulationen, er Svindleri, Overspeculation og reelle Forretninger; men det kan dog ikke være hans Mening, at Staten skulde bringe Midler paa Markedet til at hjælpe Svindleriet til at forvandles i Penge. Svindlerne maae døe i deres egen Løgn. Det er ikke min Mening her at udtale nogen streng Dom over Personer; jeg har taget Ordet „Svindler“, som det er kommet til mig, jeg skulde ikke